

Naar de luchthaven

Het is vroeg in de ochtend als Saartje Schildpad, Walter de Wijze Uil, Aapje Akos en Professor Steen met hun koffers aankomen bij de grote luchthaven.

“Wauw!” roept Akos. “Zoveel mensen, koffers en vliegtuigen! Hoe weet iedereen wat ‘ie moet doen?”

Walter knikt langzaam. “Dat is precies waarom alles hier zo goed georganiseerd is.”

Saartje kijkt rond. “Ik wil stap voor stap weten hoe het werkt.”

Professor Steen haalt een notitieboekje tevoorschijn. “Dan gaan we het onderzoeken!”

803 Uilenstad

Balie 12

Binnen in de vertrekhal is het druk. Grote schermen laten tijden en nummers zien. “We moeten eerst inchecken,” zegt Walter, wijzend naar de balie. “Zonder instapkaart kunnen we niet mee.”

Saartje tuurt naar het scherm. “Vluchtnummer 803 naar Uilenstad... balie 12.” Samen lopen ze erheen.

“Wat als onze koffers verdwalen?” vraagt Akos. “Wat als mijn tandenborstel in een ander land terechtkomt?”

“De bagage krijgt een sticker met een barcode,” legt Professor Steen uit. “Die wordt gelezen door machines. Elk stuk bagage volgt dan een soort geheime tunnel.”

“Oeh,” zegt Akos, “dat wil ik tekenen!”

Bij de veiligheidscontrole moeten ze hun jassen uitdoen en hun tasjes in een bak leggen.

“Waarom moet dit?” moppert Akos.

“Voor de veiligheid,” zegt Walter. “Ze willen weten wat er in je tas zit zonder alles overhoop te halen. Het is een manier van orde scheppen.”

Saartje telt de stappen: schoenen uit, tas in de bak, door het poortje, schoenen aan, tas terug.

“Als je het rustig doet, is het eigenlijk helemaal niet moeilijk,” fluistert ze.

Professor Steen noteert: “Beveiliging = voorspelbare stappen + technologie.”

Gate 18

Ze zijn door de controle en zoeken hun gate.

“Gate 18,” leest Walter hardop.

“Wat is een gate?” vraagt Akos.

“Dat is de poort naar het vliegtuig,” zegt Professor Steen. “Elke gate is verbonden aan een tunnel of trap die naar het juiste vliegtuig leidt.”

“Zoals een spinnenweb met allemaal lijnen naar het midden!” roept Akos.

“Of een patroon,” zegt Saartje. “Herhaalpoorten, maar steeds naar een ander vliegtuig.”

Walter wijst op de borden boven hun hoofd. “Alle pijlen wijzen de weg. De luchthaven is eigenlijk een grote kaart van orde.”

Bij gate 18 is het nog wachten. “Ik verveel me,” bromt Akos. Walter denkt na. “Dit is het rustige stuk tussen twee georganiseerde momenten. De wachttijd hoort bij het plan.” “Ik zie hoe het ritme zit,” zegt Saartje. “Eerst inchecken, dan beveiliging, dan wachten, dan boarden.” Professor Steen kijkt op zijn horloge. “Nog tien minuten. Tijd voor een mini-experiment!” Hij haalt een klein vliegtuigje uit zijn tas en laat het door de lucht zoeven.

“Weten jullie wie zegt wanneer een vliegtuig mag opstijgen of landen?”

Akos denkt even. “De piloot zelf?”

“Nee,” zegt Professor Steen. “Dat doet de verkeerstoren. Daar zitten mensen die alles overzien. Ze praten via speciale radio’s met alle piloten tegelijk. Zo botsen vliegtuigen niet en komt iedereen veilig aan.”

“Dus de verkeerstoren is eigenlijk het brein van de luchthaven,” zegt Walter.

“Precies!” knikt Professor Steen. “Ze geven opdrachten, houden overzicht en zorgen dat alles netjes op elkaar aansluit.”

Saartje denkt na. “Zij maken van al die vliegtuigen in de lucht één grote puzzel die precies past.”

“En als één stukje verkeerd ligt,” zegt Walter, “kan dat grote gevolgen hebben.”

“Wauw,” fluistert Akos, “zelfs in de lucht is er orde!”

Het is tijd om in te stappen. Ze geven hun instapkaart aan een mevrouw in uniform.

“Hoe weet de piloot dat wij erin zitten?” vraagt Akos.

“De piloot krijgt een lijst van alle passagiers,” zegt Walter. “En van alle koffers. Er is een hele groep mensen die dat coördineert.”

“Wie kookt het eten?” wil Akos weten.

“Dat wordt eerder al in speciale keukens klaargemaakt,” zegt Professor Steen. “Dan gaat het in wagentjes het vliegtuig in.”

“Het is net een orkest,” zegt Saartje dromerig. “Iedereen doet iets anders, maar alles hoort bij elkaar.”

Ze zitten in het vliegtuig.

De motoren brommen, de stewardess doet voor hoe je een riem omdoet.

“Alles heeft een plek, alles een tijd,” fluistert Walter.

Akos kijkt uit het raampje. “Zouden we ook kunnen opstijgen zonder dit hele plan?”

“Misschien,” zegt Professor Steen, “maar dan zou het chaotisch worden.” Saartje glimlacht.

“Dit systeem zit goed in elkaar.”

Het vliegtuig stijgt op.

Buiten verdwijnen de wolken langzaam onder hen.

Binnen zitten vier vrienden die precies weten hoe alles werkt.

“Wat een reis,” zegt Akos.

“En we zijn nog niet eens geland,” lacht Saartje.

Walter knikt tevreden. “Voor alles is een reden, als je goed kijkt.”

Professor Steen tekent een schema in zijn notitieboekje. “Volgende keer onderzoeken we hoe een vliegtuig eigenlijk weet waar het is.”

“Of hoe je een sokkenvliegmachine bouwt!” roept Akos.